

Set ud fra et samfundsmæssigt synspunkt kan man også glæde sig over, at vi med hensyn til forsyning med energi har gjort alt, hvad der overhovedet er menneskeligt muligt for at sikre, at næsten uanset hvad der sker internationalt, vil Danmark stå stærkt rustet til at imødegå en fremtidig forsyningskrise.

Jeg vil gerne sige, at dette resultat er opnået, fordi man i Folketinget har haft klare målsætninger og har kunnet holde fast i disse målsætninger. Det er opnået, fordi vi i den danske energipolitik har meget dygtige aktører, som alle hver især har gjort en fremragende indsats – også på områder, hvor de måske indimellem har været i tvivl om hensigtsmæssigheden af det, der er blevet besluttet politisk. De har lavet en fin indsats, og resultaterne er i sandhed meget imponerende.

Vi skal fortsætte den linje. Det er regeringens bestemte opfattelse, at Danmark fortsat skal være et foregangsland på energiområdet. Vi skal vise, hvad der kan lade sig gøre i Danmark; men vi skal selvfølgelig også være med til at præge udviklingen i Europa, både når det gælder forholdet til EU, forholdet til Central- og Østeuropa og ikke mindst forholdet til vore nærområder omkring Østersøen. Vi skal også på det globale plan arbejde for en bæredygtig energiudvikling. Vi skal møde udfordringerne offensivt, og vi skal arbejde for, at energieffektiviteten øges, og at energiforsyningen sker med moderne, effektiv teknologi.

Som bekendt sker der meget store forandringer i disse år i verden omkring os, og udfordringerne bliver stadig større. Vi ser en stor, global befolkningstilvækst, og vi ser øget forbrug i takt med stigningen i levestandard. Den økonomiske vækst giver også mulighed for en større interesse for og vilje til en indsats over for miljøproblemerne.

Langt de fleste analyser af fremtidens globale energiforbrug tegner desværre et billede af en kraftig øgning af både energiforbruget og CO₂-emissionerne. Denne udvikling og perspektiverne for fremtiden har sat drivhuseffekten på den internationale dagsorden. Stort set alle verdens lande er enige om holdningen, når det drejer sig om at bremse væksten i mængden af menneskeskabte drivhusgasser. Der er selvfølgelig en stor faglig diskussion om de spørgsmål, da det drejer sig om meget komplicerede sammenhænge; men debatten tyder på en stadig større videnskabelig enighed om, at de menneskeskabte drivhusgasser udgør et problem for stabiliteten i vores meteorologiske system.

Det er klart, at mange problemstillinger kræver en nærmere udforskning, og at vi skal være åbne over for de mange hypoteser i den forbindelse. Men det er vigtigt at slå fast, at der er en stadig stærkere videnskabelig konsensus, når det drejer sig om problemerne, der er knyttet til klimastabilisering som følge af en voldsom forøgelse af mængden af menneskeskabte drivhusgasser.

1997 er et skelsættende år på klimaområdet. Med rådsbeslutningen, hvor Danmark spillede en meget aktiv rolle, om, at EU-landene skal arbejde for, at de industrialiserede lande samlet set skal have reduceret udledningerne af CO₂, metan og lattergas med 15 pct. i år 2010, er vi kommet et vigtigt skridt videre i den rigtige retning. På Klimakonventionens partsmøde i Kyoto i december bliver næste skridt at nå frem til den samme målsætning i en protokol om reduktion af drivhusgasserne efter år 2000. Jeg ved, det bliver en utrolig svær opgave, men det er vigtigt, at vi tager aktivt del i dens løsning.

Klimaforhandlingerne har sat ekstra fokus på behovet for en øget samlet indsats på energiområdet. En meget stor del af den globale drivhuseffekt har baggrund i anvendelsen af fossile brændsler, og også i energiministrenes kreds er der en voksende forståelse for deres særlige ansvar, når det drejer sig om de internationale klimaproblemer.

I EU har indsatsen for fælles initiativer over for klimaproblemerne ikke levet op til det, der kunne gøres, og det, der burde være sket, selv om jeg glæder mig over, at der er en stigende opmærksomhed i de enkelte EU-lande omkring behovet for at gøre en indsats. På energiområdet har Fællesskabets indsats især været koncentreret om områder som energibesparelser, fremme af vedvarende energi, støtte til energiforskning og ønsket om et åbent energimarked. Det er meget glædeligt, at Kommissionen nu har fremlagt et forslag til udvidelse af mineraloliedirektivet, så alle energiprodukter kan pålægges minimumsenergiavgifter fra den 1. januar 1998 med en forhøjelse i år 2000 og en mulig forhøjelse i år 2002. Vi støtter dette forslag fra dansk side. Vi synes, det er et godt forslag, og vi skal nok arbejde for, at det bliver vedtaget; men vi ved fra tidligere erfaringer med arbejdet med CO₂-avgifter på europæisk plan, hvor svært det bliver at nå frem til enighed alle landene imellem.

Internationaliseringen har betydet et pres i retning af at åbne energimarkederne. Vi er nu i